

ващи се *езици*, които в своето надрастване сякаш отчаяно опитват да нарушат тъждеството – между дума и значение, между текст и Аз. В „Песен“-та е проследим стремежът да се накърни автоманипулативността на изказа. Отделният текст (тип изказване) не успява да опази самостоятелността си (подобно на думата в поезията на Яворов), именно поради неизбежната си превъплътеност в граматичен код. Той може да добие значимост, но единствено включен в определени релации с други кодови текстове, т.е. при възникнали отношения на власт или подчинение.